

IZBOR PRIZNANJ

VRTILJAK, 2010

- ZLATA MEDALJA - Exposed, Slovenija, 2010
- ZLATA MEDALJA - International Exhibition of art photographs - Miniature, Srbija, 2011
- ZLATA MEDALJA - 10th International "Nature" Photo Contest, Srbija, 2011

EKSENTRIČNOST, 2010

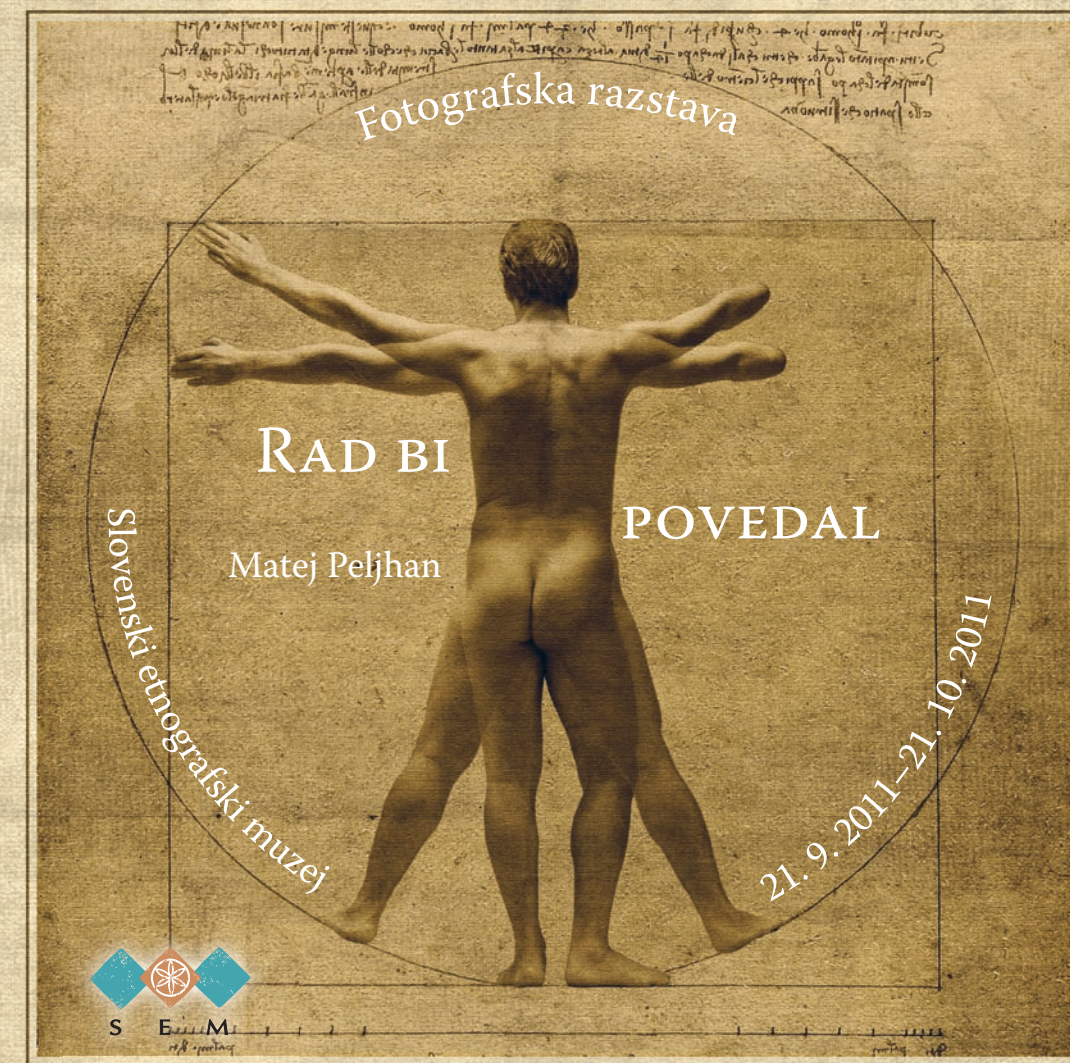
- BRONASTA MEDALJA - 4th International salon of Digital Photography "CELJE 2010", Slovenija, 2010
- BRONASTA MEDALJA - 2nd International Salon of Photography "Between the Sky and the Earth", Slovenija, 2010

- BRONASTA MEDALJA - 4th International Photography Exhibition - Bor, Srbija, 2011

TELEFONSKI KLIC, 2010

- DIPLOMA - Welsh International Projected Image Salon, Velika Britanija, 2010
- DIPLOMA - "Prozor-Rama" 2nd International Salon of Photography, Bosna in Hercegovina, 2010
- DIPLOMA - 4th International Photography Exhibition - Zaječar, Srbija, 2010
- DIPLOMA - German International DVE, Nemčija, 2011

MOŠKI SO Z MARSA, ŽENSKE PA Z VENERE, 2010

- ZLATA MEDALJA - 3rd International Salon of Digital Photography – Narava, Slovenija 2010
- DIPLOMA- 1° Spanish Andorran International Digital Circuit - 12° Certamen Mallorca, Španija, 2010
- DIPLOMA - 6th Swansea City Exhibition of International Photography, Velika Britanija, 2010

Matej Peljhan

... se rodi leta 1967 in preživlja otroštvo v vasi Col nad Vipavsko dolino. V starosti deset let pri igri doživi hudo nesrečo z eksplozivnim sredstvom, ostankom iz II. svetovne vojne. Utrpi številne poškodbe, med drugim izgubi desno roko in eno oko. Kljub zdravljenju in rehabilitaciji normalno zaključí osnovno šolo v domačem kraju in nato srednjo naravoslovno-matematično šolo Jurija Vege v Idriji. Na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani vpiše študij psihologije, ki ga konča leta 1992. Po diplomi in prvi zaposlitvi naredi še specializacijo iz klinične psihologije, področja, ki ga pri delu z otroki s posebnimi potrebami, opravlja še danes.

Stanuje v Ljubljani, je poročen in oče treh otrok.

V življenju ga zanimajo različne aktivnosti, od športa do umetnosti. Med drugim se ukvarja s triatlonom in tudi dvakrat opravi z najtežjo enodneвно športno preizkušnjo na svetu – "Ironmanom", v okviru katerega je potrebno preplavati 3,8km, prekolesariti 180km in preteči klasični maraton v dolžini 42,2km.

S fotografijo se resneje začne ukvarjati leta 2009, ko si kupi svoj prvi DSLR fotoaparatus. Že kmalu odkrije, da mu je tovrsten način ustvarjanja in samoizražanja všeč, pa tudi odzivi ljudi na njegova dela, so vse bolj pozitivni.

Čeprav spoštuje vse fotografske žanre, mu še najbolj leži področje tako imenovane izrazne fotografije. Največkrat se podaja v urbano okolje, iz katerega zajema po eni strani preproste in vsakdanje, po drugi strani pa originalne in kontrastne motive, ki skopli igro elementarnih, splošno berljivih simbolov pripovedujejo zgodbe ali vzpodbujajo k razmišljanju.

Za svoja dela je na mednarodnih FIAP salonih prejel 20 nagrad, med drugim tudi več najvišjih, zlatih medalj.

Je soavtor knjige o filozofiji fotografije z naslovom "Za-govor podob", izdane leta 2011.

Od leta 2010 je član Fotografskega društva SVIT iz Celja.

matej.peljhan@guest.arnes.si

Ponosen sem in počaščen, da mi pripada z besedo pospremiti stvaritve Mateja Peljhana, fotografa-Umetnika in človeka, na katerega me veže spoštljivo prijateljstvo.

Deliti trenutke z njim je občutiti čisto radost bivanja in čudenja brezkrainemu koloritu Življenja; biti z njim v pogovorni povezavi je kot stati pod čarobnim ognjemetom besednih iskric in domislic, radostno rojenih v prekipavajočih Matejevih mislih.

Četudi ga ne bi poznal, bi ga prepoznal gledajoč zgodbe njegovih podob: prepoznal bi ga in ga čutil kot Človeka in Umetnika-esteta, rešenega vseh miselnih in komunikacijskih blokad, premišljenega iskalca fabule prime in romantično navdušenega

perfekcionista, ki še raje kot s fotoaparatom fotografira predvsem s srcem. Zato občutimo te podobe, ki so se izvile iz Matejevih srčnih globin kot podaljške njegovih misli.

Podobe njegovega sveta niso in ne želijo biti glasni sodniki in razsodniki; raje so neme, spokojne priče trenutka, ki jim Matej z

natančnostjo arhitekta določi rojstvo, da bi zaživele in se podaljšale v večnost. Kdaj so rade v barvah in velikokrat želijo biti črne-bele, a ne paragrafsko pikolovske: take so rade zato, da zgodba trenutka lažje izstopi. Ko okušam jagodni izbor podob, ki nam jih umetnik ponuja, z velikim zadovoljstvom menim, da bi si prav vsaka podoba, ki v tem zborniku ni navzoča, zaslužila, da jo okusimo z očmi in srcem: vsaka je droben delec, mali košček velikega mozaika, ki ne bo nikdar končan in dokončan.

DOŽIVLJAM SILNO GANJENOST OB ČUTENJU TEH PODOB, ZA KATERE BI STROKOVNJAK UPRAVIČENO REKEL, DA SO VZOR DUALNOSTI MED ZUNAJ IN ZNOTRAJ ČLOVEŠKE SUBJEKTIVNOSTI, HOTENO NIHAJOČ IZVIR HARMONIČNOSTI KOMPOZICIJE IN IZVOR TRIDIMENZIONALNE FOTOFABULATIVNOSTI DOŽIVLJANJA. Jaz pa bi rad zaključil in sklenil čisto preprosto in mislim domače: če je Umetnost gora, na katero želi mnogo plezalcev-Umetnikov, tedaj že imamo speljano Matejevo pot in načrtano Peljhano vo smer ...

Jure Kravanja,
mojster fotografije

Fotografska razstava Mateja Peljhana, Rad bi povedal, v tankočutni in izrazno prefinjeni fotografski govorici razgalja curriculum vitae sodobnega človeka, ki v scenosledu življenjskih obdobj in različnih družbenih vlog išče ter proizvaja smisel svoje biti. Čeprav na videz skromna in razpršena serija podob, v svojem notranju skriva mnogomiselno, a hkrati enotno rdečo nit, ki pod skupni imenovalec uspešno umešča nemogoče: vso večplastnost individualne žiti posameznika, ki skozi različne podobe ujete v vrvež vsakdanjih urbanih kontekstov in situacij kali svojo osebnost. Pretanjenost fotografskega pogleda, ki se deloma napaja v Peljhanovi prvotni poklicanosti, nam skozi prikritost psihološke prizme v mediju zapisa in artikulacije svetlobe razgalja mozaično razpršenost sodobne človeškosti, ki sega od ontogeneze osebnosti v zasledovanju sanj, brezčasnosti časa otroške radoživosti in brezskrbnosti, uniformiranosti zaposlene odraslosti, do izpostavljenosti interpelaciji metafizične večnosti. Vsekakor ambiciozen opus, a prav zaradi svoje ambicioznosti in hkratne brezskrbne skromnosti avtorjeve ustvarjalnosti tako pomenljiva in do pozornega gledalca radodaren.

Peljhanove fotografije v sodobni hiperprodukciji in hiperpoluciji fotografskih podob, predvsem tistih, ki prodajajo ideologijo profanega enodimenzionalnega hedonizma, izstopajo po radostnem in nepretencioznem intelektualizmu, ki gledalcu namesto lažnega ugodja ponuja nevsihljiv premislek o presežnosti. Tisti na videz neulovljivi presežnosti, ki je hkrati v-pisana in iz-pisana iz diskurzivnosti verbalne govornice oziroma vsakdanjih družbenih situacij. **LE REDKI AVTORJI POSEDUJEJO VRLINO, DA NAJGLOBLJA OBČUTJA, V PODOBI PRIČAKOVANJ, STRAHOV, SLUTENJ IN HREPENENJ, SPOROČAJO V SPLOŠNO ČITLJIVI MANIRI.** Le redkim ustvarjalcem uspe, da prikažejo presežnost v njeni ne-omejujoči podobi. Mateju Peljhanu je uspelo še več, v svet strogega okvira fotografskega kadra je z lahkotnostjo otroške razposajenosti ujel tisto nedorečenost in »ne-ujemljivost«, ki predstavlja neskončni navdih človeške biti, z imenom nit do večnosti.

Peter Kuralt,
filozof, fotograf